

få parterne til at sætte sig ved forhandlingsbordet og indgå en fredsaftale, der kan gøre det muligt, at de i vide henseender vidt forskellige grupper af befolkninger i Eksjugoslavien kan komme til at leve i fred også på lang sigt. Men det fordrer, at verdenssamfundet, herunder altså Danmark, viser vilje til at understøtte freden, for den er indtil nu utrolig skrøbelig, ja, den er jo i virkeligheden ikke formelt beseglet.

Det kan Danmark være med til at gøre sit til ved at yde bidrag til den implementeringsstyrke, som regeringen foreslår. Derfor skal vi først og fremmest gøre det, og det støtter Venstre som sagt. Men vi skal også gøre det for at vise, at vi sammen med en lang række andre lande, ganske som vi har gjort hidtil, er villige til at yde vores bidrag til en fredeligere udvikling i Europa, selv om det kan være forbundet med tab af menneskeliv. Og den beslutning, Folketinget træffer en af de nærmeste dage, kan være forbundet med dette. Det må vi gøre os klart. Men vi skal vise politisk mod og vilje, og jeg tror, den danske befolkning vil have forståelse for, at vi skal gøre det for at understøtte den som sagt skrøbelige fred.

Sammensætningen af implementeringsstyrken med deltagelse ikke i den del, hvor vi skal operere, men i en anden del, af Rusland, og at vi i vores del omkring Tuzlaområdet skal operere sammen med nordiske lande, Polen, de tre baltiske lande, om end disse tre sidste yder et indtil videre mindre bidrag, giver dernæst mulighed for vidtrækkende sikkerhedspolitiske initiativer i Europa. Det styrker Pfp-samarbejdet om ingen sinde så godt som nu. Det skal vi understøtte, og det skal Danmark være med til. Det er det næste tungtvejende argument for at støtte regeringens beslutningsforslag.

Jeg vender mig til et vigtigt punkt for Venstre, nemlig udrustningen af den styrke, vi sender til Eksjugoslavien. Det er afgørende for Venstre, at vore soldater udstyres optimalt for at kunne udføre deres funktion, for at kunne beskytte sig selv.

Det anføres i bemærkningerne, at man kan forvente artilleristøtte fra den amerikanske division samt flystøtte. Det er forudsætninger, Venstre lægger afgørende vægt på, og vi forudsætter, at en påkaldelse af en sådan støtte vil ske øjeblikkeligt og effektivt. Kan forsvarsministeren bekræfte, at disse forudsætninger er opfyldt? I modsat fald forventer Venstre, at ministeren vil redegøre for, hvad man dernæst vil gøre.

Jeg skal på et senere tidspunkt vende tilbage til et lille, men alligevel ikke ubetydeligt punkt, i dette store perspektiv, nemlig den økonomiske side af det. Men Venstre støtter regeringens forslag.

Niels Ahlmann-Ohlsen (KF):

Det Konservative Folkepartis politik omkring konflikten på Balkan har siden konflikten start i 1991 været præget af vilje til yderligere internationalt engagement og med størst mulig sikkerhed for de involverede styrker. Allerede i sommeren 1991, da vi sammen med CD var fortalere for en hurtig anerkendelse af Slovenien og Kroatien, var Det Konservative Folkeparti talsmand for en opfølgende, stærk, international indsats i respekt for internationalt anerkendte grænser.

Beslutningen i dag om dansk deltagelse i NATO's fredsstyrke er derfor fuldt og helt i overensstemmelse med tidligere konservative holdninger, som der senest blev givet udtryk for under folketingsdebatten den 16. august 1993, hvor Folketinget vedtog et øget dansk engagement ved FN's fredsbevarende styrke UNPROFOR.

Beslutningen dengang og beslutningen i dag er endvidere helt i tråd med FN's charter, som Danmark underskrev i 1949.

Den internationale diplomatiske indsats for at standse og dæmpe den tragiske borgerkrig på Balkan har mildest talt været meget kritisabel. Men hvor ærgrelsen over den manglende diplomatiske slagkraft stoppede, startede så omvendt anerkendelsen af ikke mindst de tusindvis af danske soldaters og personalet ved de humanitære organisationers indsats i det tidligere Jugoslavien. Disse danskere gjorde og gør en meget flot indsats. Der var faldne i kampen for freden, og dem mindes vi med stor ære. Den målbevidste danske indsats, som også USA har givet betydelig ros, burde imidlertid have været fulgt op af vore store allierede partnere på et langt tidligere tidspunkt.

Man kan sige det på den måde, at havde alle lande gjort som Danmark, havde de såkaldt sikre zoner været sikre zoner og ikke de rene dødsfælder, som de viste sig at blive for tusindvis af ubevæbnede kvinder, børn og ældre.

Nu står vi så her mere end 4 år efter konflikten start. Over 200.000 medeuropæere blev brutalt myrdet. Talrige europæiske byer blev udsløttet fra landkortet, og hundredtusindvis af flygtninge måtte igen – som mange gange før i